

Qui hi ha?

Bona nit princesa...

La Maria es va despertar en sentir repetides vegades aquestes paraules. Venien de l'exterior. Era tot fosc. Només es podia, amb prou feines, distingir un cos, una figura humana.

La Maria va abocar lleugerament l'abdomen per la finestra.

-Bona nit princesa! Baixa, no prendràs mal.

El cor minat de batecs accelerats . S'acostava a la porta, pas a pas... Cor fort, ment tranquil·la...

Dos, tres, quatre... la Maria comptava els graons.

Un cop a baix, va preferir assegurar-se del que feia. Va mirar per l'espiell: de sobte no hi havia ningú. Devia ser un somni.

Aterrada, mentre desfeia el camí, va sentir uns grinyols. Venien de la seva cambra. Recordava la porta tancada, ara era entreoberta. Va fer el cor fort, va entrar-hi i aquesta vegada, no era un somni.

Ona Vargas Prat
135 paraules

SOMNI o REALITAT?

Quan em vaig adormir tot el que em rodejava es va transformar en un lloc fosc, fred i tètric. Uns arbres pelats i esquelètics s'alçaven des de la densa boira del terra, i la profunda foscor ocultava tot d'ulls brillants que m'observaven. No. Tots no. Dos petits punts vermell sang traspassaven la boira per clavar-se en mi. Volia moure'm, però no podia. Una urpa d'ungles negres ensangonades em va engrapar el braç, i la silueta d'un cos extremadament alt es va entreveure a través de l'espessa blancor.

-T'he estat buscant... – va murmurar a la meva ment una veu inhumana. – I t'he trobat.

I amb les urpes ensangonades per davant se'm tirà a sobre...

I vaig obrir els ulls de cop. Respirava entretalladament.

-És tan sols un somni... – em repetia, espantada.

A la porta del menjador, una figura molt alta, amb unes urpes enormes, ensangonades, m'esperava.

-Benvinguda... – murmurà.

